HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

עין משפט נר מצוה

א [מיי׳ פ״ח מהל׳ ע״ז הל״ט טוש״ע י״ד סי׳ קמה סעי׳ ט]:
קלב ב מיי׳ פ״ג מהל׳ עבודת כוכבים הלכה ג סמג לאוין יז:
קלא ג מיי׳ שם הלכה ג:
קלב ד ה ו מיי׳ שם פ״ה הלכה ה:

מסורת הש״ס

ו) [ל״ל אלעזר], 2) ע״ז נפ. זבחים קו., ג) לקמן סז., ד) [שבת נג: וש״נ], ה) שבת קג: וש״נ, ו) [ל״ל דתניי׳], ז) ל״ל להא, ח) [דברים יג], ט) [דכריס יג], י) נכ״ת: דאמר אלמי ע״ז., כ) [ועי׳ תוספות זבחים י. ד״ה רשות ותוספות מולין יד. ד״ה השותפין].

תורה אור השלם

1. הִשָּׁמֶר לְךָ פֶּן תִּנָּקֵשׁ אַחֲרֵיהֶם אַחֲרֵי הִשָּׁמְדָם מִפָּנֶיךָ וּפֶן תִּדְרֹשׁ לֵאלֹהֵיהֶם לֵאמֹר אֵיכָה יַעַבְדוּ הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה אֶת אֱלֹהֵיהֶם וְאֶעֱשֶׂה כֵּן גַּם אָנִי: דברים יב ל
2. וְלֹא יַחֲבֹרוּ עוֹד אֶת זִבְחֵיהֶם לַשְּׂעִירִם אֲשֶׁר הֵם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם חֻקַּת עוֹלָם תִּהְיֶה זֹאת לָהֶם לְדֹרֹתָם: ויקרא יז ז
3. לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ פֶּסֶל וְכָל תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וַאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתָּחַת וַאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ: שמות כ ג

הגהות הב״ח

(א) רש״י ד״ה למעוטי וכו׳ שוכמין לה למה לי:

מוסף רש״י

ר׳ יוחנן אמר אסורה. קסבר מחשבין מעבודה לעבודה דילפינן מוך מפיס (ע״ז לד:) ממחשב פיגול על פיס, שהשותו על מנת לזרוק דם למחר או להקטיר אימורין למחר זהו עיקר פיגול (חולין לט.). **וריש לקיש אמר מותרת.** לאכילה (זבחים י.) לריש לקיש לא ילפינן, דפיס הוא דאמר רחמנא השותו על מנת לזרוק את הדם פיגול ואע״ג דלא זרק, דהוי מחשב מעבודה לעבודה, אבל מעבודה זו על חבירתה, אבל לענין עבודת כוכבים לא (ע״ז לד:) ואיכא למאן דאמר אם כן אחט לעבודת כוכבים, שמחשיבתו עבד עבודת כוכבים לו זרק דמה לעבודת כוכבים (זבחים י.). **מניין לזובח בהמה למרקוליס.** תע״ק שעבודתו דרך בזיון לקקלו בחניס וחה עובדו דרך כבוד ולא קרינא ביה אימה יעבדו ואעפה כן, ואפ״ה מניין שהוא חייב (זבחים קו.). תע״ק אין עבודתו בזיונה (ע״ז נא.). **אם אינו ענין לכדרכה.** לעבודת כוכבים שעבודתה בזיונה, הוה נפקא לן מאימה יעבדו (שם). **האומר אעבוד כו׳.** בתחת מכל הלשונות הללו הוי מפיס ותייב (לקמן סז.). **תנאי שקלת מעלמא.** מיבעיא לוה, שאין לחה מוכח בגמרא שמלקו בך, דמוקי הכי מרבי מתניתא מלא כמר ומלא כמר (שבת נג:) ללא משכחת תנאי דפליגי בהכי (פסחים מה: וכעי״ז ביצה יט.).

חסורה. הבהמה בהנחה ותע״פ שהשחיטה לאו לעבודת כוכבים היתה ואפילו לא זרק דמה לעבודת כוכבים נאסרה. וילפינן טעמא בשחיטת חולין [לט.] דגמר לה רבי יוחנן ממחשב פגול דהויא מעבודה לעבודה להשוחט את הזבח על מנת לזרוק את הדם לשחר פיגול: **וריש לקיש אמר מותרת.** לא יליף חולין מפיס אין מחשבין מעבודה לעבודה: **הניחא.** הא דמייתי לן זובח בהמה למרקוליס ללמד על הכלל ולא מוקמינן לה [ו]הא דרבא דאמר שמחשב מעבודה לעבודה הא ניחא לרבי יוחנן דנפקא ליה לענין מיתסורי ממחשב פיגול אינה למימר לענין איחויי גברא נמי מהשתא ילף ועל כרחך מייתר ליה זובח בהנחה לר״ל דלא יליף עבודת כוכבים מפיגול ניחא להו דלמא שמחשבין מעבודה לעבודה: **העובדי כוכבים העובדין את ההריס תניא במסכת ע״ז** (דף מה.). **ההריס מותרין בהנאה לכתיב** [ו]להיסם על ההריס[ח] ולא ההריס להיסם: **ועובדיהם בפייף.** תע״ג דמחובר לא משכח עבודת כוכבים מיהת הוי. והכא נמי לא נעשית היא קרקע הואיל ושחיטה זורך זריקה היא והא משכח בשחיטה ע״מ לזרוק הוה ליה כעובד עבודת כוכבים דהא זריקה בהנחה שחיטה לא שני הלכך על כרחך אי השתחואה ללמד על הכלל נפקא ליה לן ה״ל למיכתב זובח: **איכה יעבדו.** דמשמע כדרכה אין בהנחה כדרכה לן: **למעוטי מאי.** בהנחה כדרכה מאחר דילפינן בהשתחואה דחפילו אינה עבודת פנים מחייב בהנחה כדרכה אי נימא למעוטי עבודת בזיון לעבודת כוכבים דהא זריקה בהנחה כדרכה אינה אלא בזיון הלכך על כרחך אי השתחואה ללמד על הכלל נפקא ליה לן ה״ל למיכתב זובח: **אלא כדרכה.** דמשמע כדרכה בהנחה: **מנין לזובח בהמה למרקוליס.** שהיא עבודת כבוד למרקוליס שעבודתה בזיון וה״ה לפעור מס אינה לריבה בר רב חנין שהשתחואה מלמדת על הכלל ל״ל האי קרא להכי מהשתחואה נפקא לן: **לזובח להכעיס.** ואינו מתכוין לקבלו עליו בחלוה ומשמיענו קרא דעובר בלאו **הרכסו ליה תורי.** והלך לנקפו: **האומר לתעבוד.** משמע שהשיתוהו ומתלה מייב אפילו לנקפא לן לקמן [ע״ב] בלא תאבה ולא תשמע[ט] הא אבה ושמע מייב מיד: **אלך ואעבוד.** שמחוסר הליכה תע״ג דתליא למימר מהכי הדר ניה: **אלך ואעבוד.** תע״פ שהלך עלמו עם אחרים דתליא למימר הני אחרים לא חזלי ואיהו נמי לא ליזיל: **ת״ל.** מתני׳ דקתני עובד אין אומר לה: **בלומר איני מקבלו עלי.** בחלוה: **הלא הא דתנן.** [ע״ב] בלא תאבה ולא תשמע אלו הן הפיסין דמשמע בפירוש דאפילו אמר בחלוה ושמע ופיפא דמשמע בפירוש דאפילו אמר בחלוה ושמע אינו חייב ואפילו הכי תנן דמחייב: **מפיס לעלמו.** בפיסת אחרים לעלמו אינו חייב. שהרי הוא אלא כמותם ואפילו הניחא לשאר עבודת כוכבים[י] אין ניחא לעבודה שהיא עבודת כוכבים גמורה: **ריש לקיש אמר מותרת.** פי׳ בהנאה ולא בחילה דמומר לעבודת כוכבים אסור לאכול משחיטתו אי נמי אפילו בחילה שרי כיון דלא היה מומר מעיקרא ובשחיטה זו הוא דנעשה מומר[כ]: **איכה יעבדו למעוטי מאי.** תימה הבהנאה נמי דלמא זבחיה לעבודת כוכבים ולא למעוטי שלא יהא כדרכה ויעבדו בהנאה ולא בחילה דמומר לעבודת כוכבים אסור לאכול משחיטתו אי נמי אפילו בחילה שרי כיון דלא היה מומר מעיקרא ובשחיטה זו הוא דנעשה מומר[כ]: **מנין לזובח בהמה למרקוליס.** ממוזח נפקא לן דמוזח למכוונים אבל מוזח למוזח לא ומ״ת אזהרה שמענו מלא יזבחו עוזח מנא ליה מוזח למוזח ועו״ק דמוזח נאסרו מכח מוזח אבל אזהרה לוזח שלא כדרכה מנא ליה להא לעיל גבי השתחואה אינטריך קרא לעוזח ואזהרה שלא כדרכה וי״ל דוזח לאסוקי אדעתין ואיתא השתא דקאמר מס אינו ענין לכדרכה להא כתיב איכה יעבדו דהל״ל מס אינו ענין למוכוונים להא כתיב זוזח ואתא לאסוקי וגו׳ תנהו ענין למוזח והשתא לכל שלא כדרכה אינטריך לא יזבחו ולא יזבחו משום דשמא דקמר מוזח ולא נקט מרקוליס אבל משום דשמא מוזח לאו מורחייהו בזיניה ות״ת נימא דהני קראי למוכוונים אבל למוזח מנא לן להא לקמן שלא השתחואות חד אינטריך לכשלא כדרכה למוזח וי״ל כיון דגלי קרא גבי השתחואה שלא שני ה״ה שאר עבודות וכן פי׳ בקונטרס לקמן: **האומר אעבוד.** פ״ה משתרלה חייב לנפקא ליה מלא תאבה ולא תשמע מלמד שהוא חייב ושמע חייב וקשה דאמר ס״ד האי טעמא עד דמייתי ליה דרך יוסף אבל היינו טעמא דמקבלו עליו בחלוה: **ומר סבר מסית לעצמו לא שמעי ליה.** תימה נהי דלא שמעי ליה ליחייב מיהא כשאר מסית דמחייב בדיבורא כשמכוונין לו עדים ואמרו היכן נניח אלהיהם חייס ועבוד עלים ואפנים ואם אין מוזר בו חייב דהכי משמע ליה לומר דוקא מסית לעבודת כוכבים דשמעי ליה דממשכי בתריה טפי אבל מסית לעלמו לא חשיב מסית כ״כ משום דלא שמעי ליה דאמרי מ״ם היכן מינן ועי״ל דכשולה שמעתין פליגי בניסת והא דקאמרינן לעיל היכא דפלחו כ״ע לא פליגי ר״ל במסית כ״ע לא פליגי דכיון דאי פלחו מחייב על כן יש לחייב המסית בדיבוריה במסית לעבודת כוכבים כי פליגי בדיבורא בעלמא בניסת כשאמר אין לרבי מאיר אבר דיבורא מילתא הוא ומחייב ניסת ומסיק דניסת לעבודת כוכבים דשמעי ליה אפילו רבי יהודה מחייב בדיבורא: **מסית לעלמו.** במסית אחרים לעלמו מיעבדוהו אי הוי מסית אי לא: **לא שמעי ליה.** שהרי הוא אלא כמותם ואפילו הניחא לשאר עבודת כוכבים[י] אין ניחא לעבודה

אסורה וריש לקיש אמר מותרת הניחא לר׳ יוחנן אלא לריש לקיש בעי קרא מתקיף לה רב פפא ולרבי יוחנן לא בעי קרא עד כאן לא קא אסר רבי יוחנן אלא בהמה אבל גברא לא בר קטלא הוא ואתא קרא לחיובי גברא לקטלא מתקיף לה רב אחא בריה דרב איקא ולר״ל מי בעי קרא עד כאן לא קא שרי ר״ל אלא בהמה אבל גברא בר קטלא הוא מידי דהוה אמשתחוה להר [א]דהר מותר ועובדה בסייף א״ל רב אחא מדפתי לרבינא למאי דקאמר ליה רבא בר רב חנן לאביי אימא יצאה השתחואה ללמד על הכלל כולו [1]איכה יעבדו למעוטי מאי וכי תימא למעוטי הפוער עצמו לזובחים מהשתחואה נפקא מה השתחואה דרך כיבוד אף כל דרך כיבוד אלא למעוטי [2]הפוער עצמו למרקולים ס״ד אמינא הואיל ועבודתו בזיון הוא אף כל בזיון קמ״ל אלא הא דאמר רבי [ו]אליעזר [3]מנין לזובח [3]בהמה למרקולים שהוא חייב שנאמר [2]ולא יזבחו עוד את זבחיהם לשעירים אם אינו ענין לכדרכה דכתיב איכה יעבדו תניהו ענין לשלא כדרכה שלא כדרכה מהשתחואה נפקא התם בזובח להכעיס רב המנונא אירכסו ליה תורי פגע ביה רבה רמא ליה מתני׳ אהדדי תנן העובד עבודת כוכבים עובד אין אומר לא והאנן [4]תנן האומר אעבוד אלך ואעבוד נלך ונעבוד א״ל באומר איני מקבלו עלי אלא בעבודה [ז]רב יוסף אמר תנאי שקלת מעלמא תנאי היא דתניא האומר בואו ועבדוני רבי מאיר מחייב [ח]ור׳ יהודה פוטר [ה]היכא דפלחו כולי עלמא לא פליגי דכתיב [3]לא תעשה לך פסל כי פליגי בדיבורא בעלמא רבי מאיר סבר [ו]דיבורא מילתא היא ורבי יהודה סבר דיבורא לאו מילתא היא הדר אמר רב יוסף [ט]לאו מילתא היא דאמרי דאפילו לר׳ יהודה בדיבורא נמי חיובי מחייב [י](דתנן) רבי יהודה אומר לעולם אינו חייב עד שיאמר אעבוד אלך ואעבוד נלך ונעבוד במאי קמיפלגי במסית לעצמו ואמרי ליה אין קמפלגי מר סבר מסית לעצמו שמעי ליה ואין דקאמרי ליה קושטא הוא ומ״ם מסית לעצמו לא שמעי ליה מימר אמרי

מ״ש